

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 64: Flowerpoweristerij

Nee, ik doe absoluut niet aan drugs. Ik gebruik geen stimulerende middelen, geen geestverruimende rookwaren, doe niet aan voodoo en heb niets met bloemen. Ik heb niet gesproken met een afrikaanse witchdoctor en ben zeker niet door papavervelden gewandeld. Wat ik wel heb gedaan, is even naar Hira gekeken. Klinkt absurd want niet zo lang geleden viel hier een hele dikke klaagzang te lezen en heb ik de klaagmuur volgestouwd met briefjes maar toch doet dat rare kind wel wat goed. Niet alleen Hira, ook Rani, Joep, Rama, Nilu en Rohan, vooral Hira. Want Hira is meer dan strandkip, grommende herten, goddeverredomme, nee, judeska, niet vegen maar deppen, kinnedaggeblêf en ben je doof. Hira is ook een monster wat emoties leeft. Hira waardeert alles wat ze heeft, daarom sloopt ze alles van een ander maar toch is ze blij als een ander wat krijgt want dan is diegene blij en dus Hira ook. Precies daarom zie ik wel eens een glimp van hoop. Zonder te Flowerpoweristen denk ik dan na en dan schrik ik. Ik schrik want waar en wanneer zijn we dingen voor lief gaan nemen? Ik heb het vast gemist, zal wel besproken zijn toen ik op Miranda als een idioot in slaap was gevallen. Maar het is wel zo, in de gehaaste wereld en tijd waarin we wonen zijn we kleine dingen zijn vergeten te waarderen. We nemen maar en liever nog wat extra, alles is moeilijk en tijd is geld. We zeuren, zuchten, steunen en kreunen wanneer Nilu nog steeds maar één schoen aan heeft en Rohan nog solliciteert naar tuinsproeier terwijl we allang in de auto hadden moeten zitten op weg naar school. We zien in de haast niet dat de rits vastzit en daardoor het niet loekt en we horen niet dat ze jou in het bijzonder om hulp vraagt. We horen alleen onszelf denken; godsamme schiet eens op, ik heb niet alle tijd. Door de haast vergeten ook dat de mensen op school letterlijk en figuurlijk een dagtaak hebben aan onze kinderen, ze zorgen voor ze, ze leren ze dingen en geven ze een stukje van zichzelf mee. In plaats dat te zien, moeten we er zo snel mogelijk weg, sommige presteren het zelfs hun monster langs de weg uit te laten stappen en zien de juf of meester die voor hun kind zorgt niet eens. We banen ons een weg door de school, goedemorgen had ook fuck you kunnen zijn en storen ons aan al die schapen die maar voor je poten lopen die precies dezelfde gedachte hebben als jij.

We mekkeren omdat het monster weer gepoept heeft, een mormel totaal afhankelijk van jou, kijkt gigantisch tegen je op en we blaffen ze; loop niet zo voor mn voeten, toe. We klagen steen en been omdat ze zelf niet even hun ranja

kunnen maken terwijl als jij het maakt het gewoon lekkerder is. We kunnen niet wachten tot het 19:00 uur is want dan gaan ze weer naar bed, en nog voor die tijd haasten we ze naar boven want dan hebben we eindelijk die welverdiende tijd alleen. Dat verhaaltje laten we schieten maar we vergeten dat zij vinden dat je zo leuk verteld. We ploffen neer op de bank om vervolgens helemaal niets te doen. Niets. We denken zelfs niet na over hoe fijn het eigenlijk is dat er één of meerdere monsters jou als hun held zien. Die juf of meester zijn taak toch weer mooi heeft volbracht want je monster had zat te vertellen. Maar hebben we wel goed geluisterd? Wedden van niet. En dat vind ik jammer, want zo missen we in al onze haast, in deze egoïstische rotmaatschappij, eigenlijk dat hele kleine beetje geluk. We vinden alles maar gewoon terwijl het voor gewone voor jou best bijzonder is voor de ander.

Daar is de emotie van Hira. Zij ziet het als geen ander maar kan niet de hele wereld van emoties op haar dragen. Wij zien wolken, Hira ziet dat kleine stukje blauw. Hira is namelijk van mening dat dat hele kleine stukje blauw daar speciaal voor haar is, daar zou ze best wel eens gelijk in kunnen hebben. Noem het Flowerpoweristerij hoe vaak je wilt, ik zie dat ze ziet zonder te kijken. Ze heeft in haar hoofd geen tijd en toch creëert ze die tijd om even stil te staan en te kijken, ze staart en ziet dat ene kleine stukje blauw en verwonderd zich over hoe mooi het is dat zij dat heeft gezien, speciaal voor haar. Geluk met een hoofdletter G.